

TAMÁS MENYHÉRT (1940) Budapest

TAMÁS MENYHÉRT

Észleletek

1.

Amit a szem, a szív, az ujj észlel,
leküzdve az álomi súlyt, szépét keresi,
elég a kulcsolt csönd oldódása,
eljut a szóig, a szó szólható pillanatáig –
nappallá teremtem magam.

2.

Ritka reggel, se árny, se csalóka fény,
a holnapit áhítani se merem, hagyom,
hogy erősítsen, ő tudja, mikor szorulok
kíméletére, mint ahogy azt is tudja:
ha hallgatok, sebből hallgatok.

3.

Szokványos ablakkép: akárha kegyébe
fogadna, napkeltét üzen a szembe magasló,
eszmét örökítő tömbház, kegyes kegy,
néhány minuta, vakságára marad –
alkonyul nagylelkűsége.

4.

Szomjúság gyötör? *Lengd be* az Időt,
a szőlősített erdőszegélyt, Jókai szüret-
énekű kertjét, ahol, idehallhatón,
sejlmély örök forrás neszel –
hazaér a szív, hazaér a lélek.

5.

Maradó arc, őrzöm magam,
a múltást, miért, miért nem, hátrébb
dacolom, pedig, ki nem érezné, tudná:
nyomunkra, ide jelölt árnyunkra
forr a kimért felejtés!

Nézz körbe

Nézz körbe, ez az újvilág világ,
jól nézd meg minden szögletét,
mitől foszlik a fény, miképp
finomultak át a kízó kezek,
meddig merészkedik a birtokló
gondolat, az alapító szándék,
cserél álmat fölötted,
felejtetik anyaföld-földed.

Nézz körbe,
ez a Krisztusarcig köpködő;
kifogyhatatlan-nyálú világ,
nézz, vedd észre,
totemet cserélt a föld:
 rejtekes rovás –
 Világnagy kézjegy.

Ahol már ahol sincs

Lendülne, megáll,
féli barbár idejét a toll,
a hiszékeny betűsor,
a rászédült gondolat,
emelem, emelném a fejem,
se út, se irány,
csak a billenő kontinens,
vesző- és veszkődő hazatáj,
ahol már ahol sincs,
csoda, hogy zsendülni készül a kert,
halkan mondom, csak a füvek hallják,
bőszült tébolyára készül a
 Világ!

Nincs

Nincs, pedig van rá magyarázat,
honnán e káprázaton túli kép:
tengerbe ejti kék tükrét az ég,
fölvert hulláma mennyet áztat,

szédül a part, a parti szikla,
a vesztett üdvét sirató sirály,
mélye merő láz, sebzetten zihál –
ősigéit vacogja vissza.